

ждено отъ историческото предаше, и че, като такава, то не е могло да бжде неистинно.

§ 5.

Като преровилъ така и исхвърлилъ ужъ Гръчскыты и Латинскы писатели отъ доказателствата ни, г-нъ Дриновъ казва че « оставать токо Ерменскитъ лѣтописци « Агатагелъ, Зенонъ Глагскый, Мойсей Хоренскый, и « Фавстъ Византійскый, у които наистина се срещатъ свидѣтелства за жилиштата на Хуннитъ въ Аз. Сарматия; но до колко съ истинни тѣхнитъ свидѣтелства? Г. Кръстьевичъ не намира за нужно да се запира на този въпросъ, и съ това показва че той и Ерменскитъ свидѣтелства почита за несъмнѣни. »

Тѣй ся види наистинѣ, и разбира ся че, ако да ги не имахмы за такыва, не быхмы ги привели ни помянжли въ исторіѣтъ си. Но това, споредъ г. Дринова, было наша голѣма грѣшка, и толкова голѣма, що Господство му ѣ намира за непростителна! Нека убо приемямъ ни грѣшкѣтъ на « немареніето, съ което смы ся обнесли съ первообразнитъ си источники, » и понеже онъ ся запършилъ да издири вмѣсто насъ истинностьтъ или неистинностьтъ на тѣя источники, нека видимъ основѣтъ и слѣдствіята на тѣя неговы издирванія, и качеството на критическѣтъ му непогрѣшимость.

А) За Агатагела, ето сичко що казва отъ себе си критически г. Дриновъ; « И какво излази отъ това (г. Кръстьевичево) немареніе? Това, което той нарича « Агатагелова лѣтопись, съчинено е въ 6-тый или 7-мый « вѣкъ слѣдъ Р. Христово, а той го мысли да е писано « въ 4-тый вѣкъ. » Видите ли мареніе за издирваніето на истинѣтъ? Видите ли критически разсужденія? Видите ли непогрѣσιμο изъ тѣхъ заключеніе? Сега какъ да не повѣрваме, какъ да ся не убѣдимъ и ни и вси наши читатели, че това що смы ни писали за Агатагеловѣтъ лѣтопись было грѣшка, было лѣжа; а това що казва Господство му было непогрѣшимость, было самата истина? Съвсѣмъ тѣмъ, види ся че г. Дриновъ въ второ прочитаніе на своѣтъ критикѣ не останжлъ и самъ толкова убѣжденъ, та за това онъ ся потщамъ да приложи въ замѣчаніе изъ V. Langlois, французскаго у Паришъ въ лѣто